

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РЕШЕНИЕ № 16

София, 8 октомври 2026 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Павлина Панова

Членове: Надежда Желепова
Атанас Семов
Красимир Влахов
Янаки Стоилов
Соня Янкулова
Борислав Белазелков

Десислава Атанасова
Галина Тонева
Сашо Пенев
Невин Фети
Орлин Колев

при участието на секретар-протоколита Росица Симова разгледа в закрито заседание на 08.10.2026 г. конституционно дело №17/2025 г., докладвано от съдия Сашо Пенев.

Производство е по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България и е във фазата за произнасяне по същество.

Делото е образувано на 11.11.2025 г. по искане на петдесет и трима народни представители от 51-вото Народно събрание.

С определение от 16.12.2025 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането за установяване на противоконституционност на: чл. 14, ал. 1 в частта „избира с решение на Народното събрание“; чл. 14, ал. 2 в частта „преизбран“; чл. 14, ал. 3 в частта „трима“; чл. 15, ал. 1 в частта „избирани, съответно“; чл. 16, ал. 2 в частта „решение на Народното събрание“; чл. 16, ал. 3 в частта „Народното

събрание да избере“; чл. 16, ал. 4 в частта „избиране“ от Закона за Държавна агенция „Разузнаване“ (обн. ДВ, бр. 79 от 2015 г., посл. изм. бр. 51 от 2026 г.; ЗДАР) и на чл. 7, ал. 1, т. 6 в цялост от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (обн. ДВ, бр. 61 от 2015 г., посл. изм. бр. 55 от 2026 г.; ЗУФСЗНС).

Посочените изменения в чл. 14, ал. 1, 2 и 3, в чл. 15, ал. 1 и в чл. 16, ал. 2, 3 и 4 ЗДАР и създадената нова разпоредба на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС са приети с §1, 2 и 3 и с § 5, т. 2 от Заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за Държавна агенция „Разузнаване“ (обн. ДВ, бр. 94 от 2025 г.; ЗИЗДАР). С тях се установява нов ред за избиране и освобождаване на председателя на Държавна агенция „Разузнаване“ (ДАР; Агенцията) – по предложение на Министерския съвет с решение на Народното събрание. Изменя се съществуващият от приемането на ЗДАР до изменението ред за назначаване на председателя на Агенцията с указ на президента по предложение на Министерския съвет. Определя се заместник-председателите на Агенцията да са трима. С чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС се оправомощава Министерският съвет да прави предложение до Народното събрание за избиране и освобождаване на ръководителите на Държавна агенция „Национална сигурност“ и Държавна агенция „Разузнаване“.

С определение от 15.01.2026 г. са приети като писмени доказателства по делото представените от Народното събрание заверено копие на възражение на основание чл. 71, ал. 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС) от председателя на постоянната парламентарна комисия за контрол над службите за сигурност, прилагането и използването на специалните разузнавателни средства и достъпа до данните по Закона за електронните съобщения, както и заверено копие на отговор на възражението от председателя на Народното събрание.

Според вносителя съответните части на посочените разпоредби от ЗДАР и чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС противоречат на чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 92, ал. 1, чл. 98, ал. 7 и чл. 100 от Конституцията на Република България.

Вносителят поддържа, че в противоречие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията ЗИЗДАР е приет в нарушение на процедурните правила, съдържащи се в чл. 71, ал. 1 и 2 ПОДНС за разпределение на законопроектите между парламентарните комисии. Според него законопроектът е бил „разгледан и приет на пленарно заседание на Народното събрание на 2-ри октомври 2025 г. без да е събрана съответната информация за различните гледни точки в обществото, за да се проведе един пълноценен дебат“. Той посочва, че „[м]отивите на Законопроекта за изменение на Закона за изменение на Закона за Държавна агенция „Разузнаване със сигнатура 51-554-01-159 са почти изцяло идентични с тези на Законопроект за изменение на Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ със сигнатура 51-554-01-160 и на [...] Законопроект за изменение на Закона за специалните разузнавателни средства със сигнатура 51-554-01-161“ и че „[п]редставянето на шаблонни мотиви е равносилно на липсата на такива и [...] представлява опорочаване на цялата законодателна процедура и нормите на чл. 28, ал. 1 от Закона за нормативните актове и чл. 76, ал. 1 ПОДНС“. Посочва се, че „съгласно чл. 396, ал. 1, т. 6 НПК гражданските лица на служба в Министерството на отбраната [...] в Държавна агенция „Разузнаване“, подведени под съдебна отговорност при или по повод изпълнение на службата им носят същата пред военен съд“. Твърди се, че е нарушен чл. 4, ал. 1 от Конституцията, защото е „[к]онституционно нетърпимо [...] Народното събрание самоволно да взема решения, които не са в рамките на неговите конституционни правомощия“. Вносителят смята, че в противоречие с чл. 8 от Конституцията е извършено „дерогиране на [...] правомощия [...] на Президент и Министерския съвет и

изземване на власт и оперативни управленски функции“. Противоречието на изменените разпоредби с чл. 92, ал. 1, чл. 98, т. 7 и чл. 100 от Конституцията вносителят обосновава с мотиви за нарушение на принципа на разделение на властите и на възложените правомощия на президента с тези разпоредби и взаимодействието му с Министерския съвет. Според вносителя с избора на председател на ДАР от „парламентарно мнозинство, което е продукт на конюнктурни действия“, се допуска „политизация“ на тази длъжност.

От поканените на основание чл. 20а от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд заинтересувани институции и изтъкнати специалисти становища са предоставили президентът на Република България и председателят на ДАР, а писмени мнения – бригаден генерал о.р. доц. д-р Елислав Иванов и д-р Огнян Стоичков.

В становището си президентът на Република България въз основа на анализ на конституционни разпоредби, на разпоредби от ЗДАР, от ЗУФСЗНС, от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (ЗОВСРБ), от ЗСРС, от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и относима според него практика на Конституционния съд поддържа, че изменените части в разпоредбите на чл. 14, ал. 1 и 2, на чл. 15, ал. 1 и на чл. 16, ал. 2, 3 и 4 ЗДАР и разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т.6 ЗУФСЗНС са противоконституционни, тъй като са нарушени чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 84, т. 6 и 8, пр. последно, чл. 105, ал. 1, 2, чл. 92, ал. 1 във връзка с чл. 98, т. 7 от Конституцията.

В становището на председателя на ДАР се твърдят нарушения на ПОДНС при приемането на ЗИЗДАР, включително и разглеждане на законопроекта без поискано становище от ДАР. Според него приетите изменения не са в синхрон с функцията на президента, възложена му с чл. 92, ал. 1 от Конституцията (да представлява България в международните

отношения), с конституционния статус на президента като върховен главнокомандващ на въоръжените сили, както и с функциите на ДАР като „военизирана структура на въоръжените сили при война или военно положение“. Поддържа, че е нарушен принципът на разделение на властите чрез предоставяне на Народното събрание на допълнително правомощие да избира и освобождава председателя на Агенцията, като осъществява и парламентарен контрол върху дейността ѝ по предвидения в закона ред. Обосновава, че новият ред за назначаване и освобождаване на председателя създава предпоставки за политизиране на дейността на Агенцията и конюнктурна промяна на ръководството при новосформирани мнозинства в парламента, без да се отчита мандатността. Прави извод, че изменените разпоредби на ЗДАР и новата разпоредба на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС противоречат на чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 92, ал. 1, чл. 98, т. 7 и чл. 100 от Конституцията.

В писменото мнение на доц. д-р Елислав Иванов се поддържа, че изменените разпоредби от ЗДАР и новата разпоредба на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС за противоконституционни, което се обосновава с аргументи, че е нарушен конституционно установеният баланс между трите власти в полза на законодателната власт, както и че с приетите изменения се застрашава политическият неутралитет на службите за сигурност. Изтъква се, че срокът на действие на приетата с Решение на Народното събрание (обн. ДВ, бр. 26 от 2018 г.) актуализирана Стратегия за национална сигурност на Република България изтича в края на 2025 г., а промените а оспорените разпоредби са направени без цялостен преглед на системата за сигурност и с тях не се допринася за по-голяма ефективност на политиките по защита на националната сигурност.

В писменото си мнение д-р Огнян Стоичков анализира в исторически аспект устройството на службите за сигурност при сега действащата

Конституция. Сравнява правомощията на Народното събрание по чл. 84, т. 8 и на президента по чл. 92, ал. 1, чл. 98, т. 7 и чл. 100 от Конституцията и разграничението им във връзка с чл. 8 от Конституцията. Изтъква доводи за нарушена парламентарна процедура по внасяне, обсъждане и гласуване на проекта на ЗИЗДАР. Прави извод, че оспорените разпоредби са противоконституционни.

Конституционният съд, като обсъди доводите в искането, постъпилите по делото становища и правни мнения, както и приложимата правна уредба, за да се произнесе, взе предвид следното:

Твърденията на вносителя, че ЗИЗДАР е приет в нарушение на процедурните правила за разпределение на законопроектите между парламентарните комисии, съдържащи се в чл. 71, ал. 1 и 2 от ПОДНС, и така е нарушен чл. 4, ал. 1 от Конституцията, са подобни на тези, изложени в исканията на народни представители за обявяване на противоконституционност на изменени разпоредби на Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ (ЗДАНС) със Закон за изменение на ЗДАНС (обн. ДВ, бр. 90 от 2025 г.) и на Закона за специалните разузнавателни средства (ЗСРС) със Закон за изменение на ЗСРС (обн. ДВ, бр. 94 от 2025 г.), по които са образувани конституционни дела №14 и №16 от 2025 г.

ЗИЗДАР е приет при действието на Правилник за организацията и дейността на Народното събрание (обн., ДВ, бр. 107 от 2024 г., отм. ДВ, бр. 50 от 2026 г.). Конституционният съд въз основа на анализа на съдържанието на разпореждане на председателя на Народното събрание №51-550-01-477 от 18.09.2025 г., възражението на председателя на постоянната парламентарна комисия за контрол над службите за сигурност, прилагането и използването на специалните разузнавателни средства и достъпа до данните по Закона за електронните съобщения (рег. №51-553-26-

9 от 19.09.2025 г.) и отговора на възражението от председателя на Народното събрание (рег. №51-553-26-9 от 23.09.2025 г.) приема, че при разпределянето на законопроекта между постоянните комисии председателят на Народното събрание не е нарушил чл. 77, ал. 1 от Конституцията и е упражнил правомощието си по чл. 8, ал. 1, т. 1 ПОДНС по целесъобразност (в този смисъл Решение №14/2026 по к.д. №14/2025 г.). Макар и председателят на водещата комисия да не е изискал становище от Министерския съвет или от съответния ресорен министър съгласно чл. 79, ал. 6 ПОДНС и от председателя на ДАР, не всяко неспазване на процедурни правила в ПОДНС може да обуслови нарушение на конституционни норми.

Съдът преценява съответствието на законодателната процедура с изискванията на конституционните разпоредби. Законодателната процедура се е развила въз основа на упражнена законодателна инициатива на основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията от група народни представители от 51-вото Народно събрание и внесен на 17.09.2015 г. законопроект със сигнатура 51-554-01-159. Проектът на ЗИЗДАР съдържа мотиви, обосноваващи измененията в ЗДАР, и предварителна оценка за въздействие, както предвижда чл. 70, ал. 1, т. 1, ал. 3 и 4 ПОДНС.

Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред разглежда проекта на извънредно заседание на 18.09.2025 г. и приема доклад за първо гласуване. Законопроектът е приет на първо гласуване в пленарно заседание на 02.10.2025 г. (гласували 179 народни представители: „за“ – 117, „против“ – 60, „въздържали се“ – 2). Между първото и второто гласуване е направено предложение от народен представител за създаване на заключителни разпоредби в проекта на ЗИЗДАР, с които се изменят разпоредби от ЗУФСЗНС, както и предложения от други народни представители. Водещата комисия обсъжда законопроекта на 09.10.2025 г. и приема доклад за второ гласуване. Законът е приет на второ гласуване в пленарно заседание

на 10.10.2025 г. с необходимото мнозинство, предвидено в чл. 81, ал. 2 от Конституцията. При приемането на ЗИЗДАР Народното събрание в съответствие с чл. 4, ал. 1, чл. 5, ал. 1 от Конституцията е упражнило своята компетентност за осъществяване на предоставената му с чл. 62, ал. 1 от Конституцията законодателна функция като единствен законодателен орган.

Според чл. 2, ал. 1 ЗДАР Държавна агенция „Разузнаване“ е служба за сигурност, непосредствено подчинена на Министерския съвет. Председателят на Агенцията според чл. 19, ал. 4, т. 1 от Закона за администрацията е орган на изпълнителната власт. Неговите правомощия като едноличен административен орган се определят от закона, а не от органа по назначаването/избирането му. Председателят на Агенцията не е член на Министерския съвет. Той е посочен в чл. 8, ал. 3, т. 8 ЗУФСЗНС като член на Съвета по сигурност като колективен консултативен и координиращ орган към Министерския съвет по въпросите на националната сигурност.

ДАР е създадена със закон и след като устройството и функциите на Агенцията са уредени в закон, то и редът за назначаване или освобождаване на председателя ѝ, както и определянето на броя на заместник-председателите са в обхвата на законодателната дискреция на законодателния орган.

В оспорените части от разпоредби на чл. 14, ал. 1 и 2, на чл. 15, ал. 1 и на чл. 16, ал. 2, 3 и 4 ЗДАР и с разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС не се изключва съществуващата компетентност на Министерския съвет да прави предложение за избор или освобождаване председател на Агенцията. В тях се предвижда те да се извършат с решение на Народното събрание в изпълнение на правомощието му по чл. 84, т. 8 от Конституцията – да назначава и освобождава ръководителите и на други институции, определени със закон. Този ред на избор и освобождаване на председателя

на Агенцията не противоречи на чл. 8 от Конституцията, а е израз на взаимодействието между законодателната и изпълнителната власт при уреждането на съответната област на държавно управление. Той е съобразен с основното начало, предвидено в чл. 1, ал. 2, според което държавната власт, която произтича от народа, се осъществява и чрез органите, предвидени в Конституцията.

По отношение на твърдяното в искането противоречие с чл. 92, ал. 1, чл. 98, т. 7 и чл. 100 от Конституцията на изменените части на чл. 14, ал. 1 и 2, на чл. 15, ал. 1 и на чл. 16, ал. 2, 3 и 4 ЗДАР и разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС Конституционният съд следва практиката си по тълкуването на разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от Конституцията, според която „[п]резидентът е висш едноличен държавен орган. Като държавен глава той олицетворява единството на нацията. Държавният глава не е деполитизиран държавен орган“ (Тълкувателно решение №25/1995 г. по к.д. №27/1995 г.).

Чрез изменените части от разпоредбите на чл. 14, ал. 1 и 2, на чл. 15, ал. 1 и на чл. 16, ал. 2, 3 и 4 ЗДАР и с разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС не се изземват конституционно установени правомощия на президента, а съществуващи такива, възложени му със закон на основание чл. 98, т. 7 от Конституцията. Правомощието на президента да назначава и освобождава от длъжност и други държавни служители, определени със закон, произтича от упражнена законодателна функция на Народното събрание, като в конкретния закон се определя как той ще упражнява това правомощие – самостоятелно или при споделена компетентност с Министерския съвет. Чрез възлагането на правомощия на президента със закон се осъществява взаимодействието между законодателната власт и президента с оглед на установения му конституционен статус.

За да може президентът да реализира възложената му с чл. 92, ал. 1, изр. 2 от Конституцията функция да представлява Република България в

международните отношения, на него в чл. 98, т. 6 от Конституцията е възложено правомощието да назначава и освобождава от длъжност ръководителите на дипломатическите представителства и постоянните представители на Република България при международни организации по предложение на Министерския съвет. Това правомощие на президента, упражнявано при споделена компетентност с Министерския съвет като израз на взаимодействие и балансираност на властите, е императивно конституционно установено, изключва всякакво участие от страна на законодателния орган и не може да бъде променяно с текущото законодателство (Решение №4/1995 г. по к.д. №2/1995 г. и Решение №2/2002 г. по к.д. №2/2002 г.).

Според Тълкувателно решение №23/1998 г. по к.д. №14/1998 г. „[п]резидентът по смисъла на чл. 100, ал. 1 от Конституцията е върховен главнокомандващ на въоръжените сили на Република България както във военно, така и в мирно време“. В чл. 100, ал. 2 от Конституцията изрично е посочено, че президентът назначава и освобождава висшия команден състав на въоръжените сили по предложение на Министерския съвет, което правомощие не може да му бъде отнето със закон. В чл. 50, ал. 2 ЗОВСРБ се предвижда като функция на ДАР във военно време Агенцията да се включи в състава на въоръжените сили въз основа на акт на Министерския съвет, като част от силите от системата за национална сигурност на Република България според § 1, т.1в от Допълнителните разпоредби на ЗОВСРБ. Председателят на ДАР е определен и като член на Консултативния съвет за национална сигурност (чл. 2, ал. 2, т. 9 от Закона за Консултативния съвет за национална сигурност). Предвидената в ЗОВСРБ функция на ДАР във военно време и упражняването на правомощията на председателя на ДАР като член на Консултативния съвет за национална сигурност и на Съвета за сигурността към Министерския съвет се осъществяват в изпълнение на

закона, независимо от предвидения в ЗДАР ред за избора/назначаването и освобождаването на председателя на Агенцията от президента или от Народното събрание, основан на чл. 84, т. 8 или на чл. 98, т. 7 от Конституцията. Също така, посочената в искането на вносителя според чл. 396, ал. 1, т. 6 НПК подсъдност на военните съдилища на гражданските лица на служба в ДАР за престъпления, извършени при или по повод служебните им задължения, е отменена с §6 от Закон за изменение и допълнение на НПК (обн. ДВ, бр. 97 от 2025 г.).

С оспорените изменения не се ограничава правото на президента въз основа на конституционния му статус да изисква от всички държавни органи и други лица пълна информация, свързана с отбраната и националната сигурност на страната, както и упражняването на правомощията му по възлагането на задачи на Агенцията и получаване на необходимата му информация, уредени в чл. 12 ЗДАР.

Възложените със закон правомощия на президента според Решение №6/1993 г. по к.д. №4/1993 г. „[...] могат да бъдат ограничавани или отнемани чрез нормативен акт от текущото законодателство за разлика от президентските правомощия, които пряко произтичат от Конституцията“. Конституционният статус на президента на държавен глава би бил нарушен, ако му се отнеме предоставено му с Конституцията правомощие. Налага се изводът, както се посочва в Решение №14/2026 по к.д. №14/2025 г., че законови уредби, предвиждащи избирането и освобождаването на ръководителите на други институции, определени със закон, от Народното събрание (в случая ДАР), и такива, предвиждащи правомощие на президента да назначава и освобождава от длъжност и други държавни служители, определени със закон, не противоречат на чл. 84, т. 8 и чл. 98, т. 7 от Конституцията, освен ако с тях се нарушават конституционни

принципи, отнемат се или се ограничават изрично закрепени в Конституцията правомощия или се прави невъзможно упражняването им.

Съдържанието на изменените части от разпоредбите на чл. 14, ал. 1 и 2, на чл. 15, ал. 1 и на чл. 16, ал. 2, 3 и 4 ЗДАР и на разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС не противоречи на чл. 65, ал. 1, изр. второ от Конституцията, допускащ възможността и лица с двойно гражданство да бъдат народни представители. Предложението за избор на председателя на ДАР е от компетентността на Министерския съвет, за чиито членове има изрично изискване, закрепено в чл. 110 от Конституцията, те бъдат само български граждани, които отговарят на условията за избиране на народни представители. За председател на Агенцията според чл. 15, ал. 1, т. 1 ЗДАР може да бъде избрано лице, което има само българско гражданство. Народните представители са длъжни да действат въз основа на Конституцията и законите в съответствие със своята съвест и убеждения (чл. 67, ал. 1 и 2 от Конституцията). Посочените в преамбюла на Конституцията от учредителната власт фундаментални конституционни ценности и принципи изискват упражняването на предоставената компетентност на висшите държавни органи и на създадени с нормативен акт други органи на изпълнителната власт да е съобразено с тях.

Според вносителя с избора на председател на ДАР от „парламентарно мнозинство, което е продукт на конюнктурни действия“, се допуска „политизация“ на тази длъжност. Принципът на политически плурализъм, прогласен в чл. 11, ал. 1 от Конституцията, е сред основните конституционни начала (Решение №25/1995 г. по к.д. №27/1995 г.). Политическата подкрепа при избора на председател на ДАР не го поставя нито в политическа обвързаност, нито в институционална подчиненост спрямо избраното го мнозинство, което в различните легислатури се променя. Едно от условията той да бъде избран е да не членува в

политически партии или коалиции или организации с политически цели (чл. 15, ал. 1, т. 8 ЗДАР). Той упражнява правомощията си въз основа и в изпълнение на закона, с който са му възложени, в изпълнение на конституционните ценности и с отговорност спрямо народа, от който произтича държавната власт. За държавните служители в Агенцията се отнася задължението по чл. 116, ал. 1 от Конституцията да са политически неутрални при изпълнение на своята служба. Според чл. 4, т. 6 ЗДАР принципът на политическия неутралитет е основен в дейността на Агенцията. Възложените със ЗСРС и НПК правомощия на ДАР за боравене със специални разузнавателни средства се упражняват в изпълнение на законите и въз основа на принципите на обективност и безпристрастност.

Предвидената в ЗДАР за председателя на Агенцията мандатност е основен принцип на конституирането и функционирането на органи на публичната власт в демократичната и правова държава (Решение №13/2010 г. по к.д. №12/2010 г.). С оспорените изменения този принцип не се засяга.

Съдържанието на чл. 7, ал. 1, т. 6 ЗУФСЗНС възпроизвежда предвиденото в чл. 14, ал. 1 ЗДАР и в чл. 8, ал. 1 от ЗДАНС правомощие на Министерския съвет да прави предложение до Народното събрание за избор на председателите им, като по този начин се синхронизира правната уредба в общия закон и специалните закони.

Въз основа на изложените аргументи Конституционният съд намира, че разпоредбите на: чл. 14, ал. 1 в частта „избира с решение на Народното събрание“; чл. 14, ал. 2 в частта „преизбран“; чл. 14, ал. 3 в частта „трима“; чл. 15, ал. 1 в частта „избирани, съответно“; чл. 16, ал. 2 в частта „решение на Народното събрание“; чл. 16, ал. 3 в частта „Народното събрание да избере“; чл. 16, ал. 4 в частта „избиране“ от Закона за Държавна агенция „Разузнаване“ (обн. ДВ, бр. 79 от 2015 г., посл. изм. бр. 51 от 2026 г.) и на чл. 7, ал. 1, т. 6 от Закона за управление и функциониране на системата за

защита на националната сигурност (обн. ДВ, бр. 61 от 2015 г., посл. изм. бр. 55 от 2026 г.) не са противоконституционни, поради което искането следва да бъде отхвърлено.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията, Конституционният съд

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искането на петдесет и трима народни представители от 51-вото Народно събрание за установяване на противоконституционност на: чл. 14, ал. 1 в частта „избира с решение на Народното събрание“; чл. 14, ал. 2 в частта „преизбран“; чл. 14, ал. 3 в частта „трима“; чл. 15, ал. 1 в частта „избирани, съответно“; чл. 16, ал. 2 в частта „решение на Народното събрание“; чл. 16, ал. 3 в частта „Народното събрание да избере“; чл. 16, ал. 4 в частта „избиране“ от Закона за Държавна агенция „Разузнаване“ (обн. ДВ, бр. 79 от 2015 г., посл. изм. бр. 51 от 2026 г.) и на чл. 7, ал. 1, т. 6 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност (обн. ДВ, бр. 61 от 2015 г., посл. изм. бр. 55 от 2026 г.).

Председател:

Павлина Панова